

Ján Adamus

24. nedeľa v období „cez rok“ – Slávnosť Sedembolestnej Panny Márie

Ježišov otec a matka divili sa tomu, čo sa o ňom hovorilo. Simeon ich požehnal a Márii, jeho matke, povedal: „On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, – a tvoju vlastnú dušu prenikne meč –, aby vyšlo najavo zmysľanie mnohých srdc.“

Lk 2, 33- 35

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Legendárny grécky lekár Hippokrates povedal: Bolesť je výkon. Čo myslíte, je to pravda? Myslím, že mnohí nesúhlasíte, lebo hoci pri bolesti podávate veľký výkon, ona sa stupňuje a váš zdravotný stav sa zhoršuje. Možno už aj rozprávanie o bolesti mnohým z vás vadí a spôsobuje nepríjemný pocit.

Správne urobil pápež Pius XI. roku 1927, keď vyhlásil Sedembolestnú Pannu Máriu za Patrónku Slovenska? Je vôbec múdre, aby sme pri žene, akou je Mária, hovorili o bolesti?

Myslím, že odpoveď na túto otázku netreba dlho hľadať. Je zachytená v dnešnom evanjeliu. Staručký Simeon, vedený Duchom Svätým, predpovedá Márii: Tvoju vlastnú dušu prenikne meč. Čoskoro po tejto predpovedi nasleduje útek do Egypta, lebo zlý človek číha na život jej dieťaťa. A tu sa začínajú plniť Simeonove slová. Prenikli Máriino srdce ako meč a vypálili v ňom hlboké rany. Potom Ježiš jedného dňa vyhlásil, že prišla jeho hodina a citlivé Máriino srdce pocítilo, že sa ide splniť Simeonovo proroctvo do poslednej bodky. Jej bolesť je znova obnovená. Veď dokonca i bolesť a smrť. Túto lekciu im dala bolestná Matka Božia. Mnohí si uvedomili, že tak, ako sa ľudia rodia v bolesti pre pozemský život, tak sa rodia aj pre večný život. Niektorí musia vziať na seba bolesti pôrodu, niektorí musia platiť. Aj za iných: za obrátenie syna či dcéry, otca alebo matky, priateľa či známeho, možno národa alebo celého sveta, ale aj za obrátenie seba a za zmenu vlastného života. Cítíme, že Ježiš nemá len priateľov, ale aj nepriateľov, ktorí ho odsúdili. Potom sa s ním stretá na druhej strane ženu, ktorá žiarí hrdinstvom. Bola to bolesť a utrpenie, ktoré jej pomohli dopracovať sa k hrdinstvu a k duchovnej výške. Trpiacu

Máriu nachádzame aj v našej národnej svätyni – Šaštínskej bazilike. Možno nás, ktorí sme tam boli, napadne otázka: Prečo si ju národ dal na vrchol oltára práve ako trpiacu, bolestnú, držiacu v rukách mŕtvolu vlastného dieťaťa? Je v tom kus symboliky. Trpiaca Mária je obrazom života nášho národa, ktorý prešiel krížovou cestou, a ak sa tento národ udržal ako celok, tak za to môže ďakovať len sile, ktorá pramenila z duše pretvorenej vierou a kresťanskou nádejou. Prijatím kresťanstva sa naši predkovia stali kresťanským národom a kresťanstvu vďačia za zachovanie svojej dôstojnosti. Náš národ sa k Sedembolestnej utiekal a utieka. Svedčia o tom dejiny aj prítomnosť. Bolestný národ, poznamenaný hrdinskými slzami a krvou svojich synov a dcér, si za ochrankyňu vyvolil bolestnú Pannu Máriu. Teraz iste všetci cítime, že pápež Pius XI. splnil želanie národa, keď Sedembolestnú vyhlásil za Patrónku Slovenska a Slovákov.

Mal som česť pôsobiť dva roky v Šaštíne v Bazilike Sedembolestnej. Putovali tam tisíce pútnikov, často dlhé hodiny, ale aj dni, a potom veľa času strávili pred oltárom Sedembolestnej. Bolo vidieť ich vieru, že tá, ktorú prosia o pomoc, je ich Matka, ktorá pozná bolesť a vie dobre pochopiť aj bolesti svojich detí s ich uboleným ľudským srdcom. Pohľad na ňu im otvoril oči a oni začali chápať tajomný zmysel ľudskej bolesti. Keď odchádzali, odnášali si v duši s potechou a posilou aj istotu, že všetko má svoj zmysel a účel.

Hippokratove slová: Bolesť je výkon, sú aktuálne aj v duchovnej oblasti? Cítíme, že bolesť pomáha? To ona zachránila náš národ, ona zachránila vaše deti, ona vyprosila to, po čom sme túžili.

Cez bratislavský veľký piatok na sviatok Zvestovania Pána 25. 3. 1988, keď ľudia na Hviezdoslavovom námestí so sviečkami v rukách sa modlili, veliteľ ozbrojených jednotiek vydal vysielacťou rozkaz: Chyťte ženu v modrom! Veriaci si vtedy pomysleli na Máriu a boli presvedčení, že ona je medzi nimi a trpí spolu s nimi.

Naučme sa teda trpieť s vedomím, že v utrpení a bolesti je výkon. Vedieť trpieť s vedomím, že hoci by nás aj všetci opustili, Mária stojí pri nás a pomôže nám cez utrpenie sa dopracovať k hrdinstvu a k duchovnej výške.

Stála Matka bolestivá
vedľa križa lútosťivá,
keď na ňom Syn milý pnel.

Ach, tej Matke prežalostnej,
zarmútenej a bolestnej
sedmorý meč v duši tkvel.

Ó, jak smutná, doráňaná
bola ona požehnaná
Matka Syna Božieho.

Jak plakala a trpela
svätá Matka, keď videla
muky Syna milého.

Ktože by z nás nezaplakal,
keby videl, bolesť aká
je v jej srdci nevinnom.

Kto by nebol rozžialený,
pozorujúc bolesť
Ženy, ako trpí so Synom.

Pre hriech ľudu Bezbožného
vidí Syna zmučeného,
jak ho človek zbičoval.

Vidí, že Syn milovaný
dokonáva opustený;
dušu Otcu odovzdal.

Ó, ty, Matka, žriedlo lásky,
nech prežívam bôľ tvoj ťažký
a nech s tebou nariekam.

Nech mi srdce láskou
Planie ku Kristovi neprestajne,
veď on je môj Boh a Pán.

Kriste, keď zo sveta vyjdem,
nech skrz tvoju Matku prídem
k slávnej palme víťazstva.
Amen.

Sedembolestnej Panny Márie Po.čit.

Rodinný život a výchova detí

Ked' tvoje dieťa trpí... Svätá Matka Božia - Ukrižovanie

Pri Ježišovom kríži stála jeho matka a sestra jeho matky...
(Jn 9,25).

Na svete asi nie je nič bolestnejšie ako choré dieťa. Či už naše deti trápí zápal ucha alebo črevná viróza, prežívame ich bolesť a máme strašný pocit bezmocnosti. Ja v takých chvíľach myslím na matky detí, ktoré trpia naozaj vážnymi chorobami, zraneniami alebo hladom. Na koho sa máme obrátiť s prosbou o modlitbu a u koho máme hľadať vzor, keď naše deti prežívajú bolesť? Na Božiu Matku.

Keď sa snažíme pomôcť svojim deťom prežiť ich najťažšie hodiny a dni, môžeme sa obrátiť na tú, ktorá kráčala so svojím trpiacim Synom cestou na Kalváriu. Keď nám na prsiach spočíva hlávka dieťaťa zachváteného horúčkou a spiacieho nepokojným spánkom, môžeme sa obrátiť na tú, ktorá sa dívala, ako na hlavu jej milovaného Syna kladú trňovú korunu. Keď držíme za ruku dieťa, ktoré sa bojí, môžeme sa obrátiť na tú, ktorá sa prizerala, ako ruky jej dieťaťa pribíjajú na kríž. Ona pozná bolesť, ktorú prežívame, a jej mocné orodovanie nám pomôže znášať našu bolesť.

Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho.

Mt 16,24-25

*Svätá Mária, Matka Božia,
ty si stála pri svojom Synovi, keď prežíval
obrovské utrpenie. Prosím, oroduj za mňa,
aby som mala silu pomôcť svojim deťom niesť
ich kríž bolesti.*

Christine Gibsonová „Sväté na zavolanie“

Na budúcu nedeľu 22.9. budú vo Vištuku sv. omše o 8:00 a 18:00 hodine.

Primície v Modre:

Novokňaz vdp. Juraj Ochaba v sobotu 21.9.2024 o 10:30 hodine v Modre v kostole sv. Štefana bude sláviť primičnú sv. omšu. Srdečne pozývame prežiť radosť z daru kňazstva.

V nedeľu 22.9.2024 o 10:30 hodine v Štefanovej v kostole sv. Štefana bude novokňaz sláviť sv. omšu.

Jesenné kántrové dni:

Sú v stredu, piatok a sobotu. Poďakujeme za úrodu. My budeme sláviť v piatok.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 285 – 324.

Birmovanci – katechéza a nácvik:

V piatok 20.9. o 18:00 hod. je sv. omša a po sv. omši bude nácvik birmovancov a katechéza.

Účasť všetkých birmovancov je povinná.

V nedeľu 15. septembra 2024 popoludní o 14:00 bude pobožnosť a modlitba sv. ruženca.

Sväté omše v 24. týždni cezročného obdobia (B)

16.IX. pondelok

18:00 Za † Štefana Cetla a † z rodiny Moravcovej

17.IX. utorok

18:00 Za † Leopolda a Štefaniu Kulifajových a zaťov

19.IX. štvrtok

18:00 Poďakovanie Pánu Bohu za zdravie a pomoc

20.IX. piatok

18:00 Za † Jozefa Fabiankoviča a syna Zdenka

21.IX. sobota

08:00 Za † Veroniku Mizerovú

22.IX. 25. Nedeľa cezročného obdobia (B)

08:00 Za † Rudolfa a Helenu Ochabových

Lektor: Vráblová Radakovičová.

18:00 Za farníkov (večerná sv. omša)

Lektor: Rybár Rybárová

Liturgický kalendár

16.IX. pondelok sv. Kornela, pápeža a Cypriána, biskupa, mučeníkov **Sp**
17.IX. utorok sv. Roberta Bellarina, biskupa a učiteľa Cirkvi **Lsp**
18.IX. streda sv. Hildegarda z Bingemu
19.IX. štvrtok sv. Januára, biskupa a mučeníka **Lsp**
20.IX. piatok sv. Andreja Kima Taegona kňaza, Pavla Chonga Hasanga a spol. mučeníkov **Sp**
21.IX. sobota sv. Matúša Apoštola a evanjelistu **Sviatok**

Slovo na dnes

Ako na to

keď som sa posilnil Božím slovom, je už pomerne ľahké identifikovať, čím ma povzbudilo, čo z neho dodalo môjmu životu iskru, nový rozlet. A keď nájdem tú konkrétnu vetu či vetičku, prípadne jej dôsledky či aplikáciu vo svojom živote, snažím sa ju jednoducho zafixovať. Mám vždy po ruke vynikajúcu vec na zapamätanie: pero alebo poznámky v mobile.

Čo robiť

V ozajstnom kresťanskom živote je ohromne dôležité mať zážitky s Bohom a robiť si z nich „album“, čiže si ich pamätať, zapísať, aby sme sa v dlhých suchých obdobiach, takých normálnych v kresťanskom živote, mali o čo zachytiť. Preto sa snažím aj teraz uchovávať zachytené slovo v srdci ako Mária. Nosím ho v sebe, chránim ho, asimilujem, oživujem ho... Alebo si ho dokonca pospevujem či aplikujem. Aj keď je to pre mňa nepohodlná rada, zapíšem si prijaté svetlo, povzbudenie, zážitok s Pánom. Písaním a čítaním zapísaného opäť jemne zmobilizujem svoju rozháranú myseľ k celistvosti a zmysluplnosti. K správne smerovaniu. Dokonca sa oň bude môcť zachytiť i moje srdce. Najmä ak nemám najlepšiu pamäť a možno mám problém s tým, že by som si všetko chcel pamätať príliš racionálne.

Uvedomujem si, že prvým impulzom na zapamätanie sú práve city. Veď to, čo sa ma emotívne nejako hlbšie dotklo, si budem pamätať, aj keby som nechcel. Srdce mi ľahšie naskočí aj na chuť Božích pohladení, ktoré som práve zažil i vtedy, keď si ich neskôr vďaka pamäti budem môcť v suchších obdobiach privolať a oživiť. Preto počas celej tejto cesty pracujem nielen s rozumom, ale aj s citmi. Rátam s nimi ako so svojimi najlepšimi pomocníkmi.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Križ ako strom života

Nepochopenie križa už v Biblii

Proroctvo o tom, že dôjde k nepochopeniu Božieho spôsobu spasenia - z nášho pohľadu cesty križa - sa objavuje už v **Starom zákone**, konkrétne u proroka Izaiáša: „Veď vzišiel pred ním sťa ratoliestka a ako koreň z vyschnutej zeme.“

Nemá podoby ani krásy aby sme hľadali na neho, a nemá výzor, aby sme po ňom túžili.

Opovrhnutý a posledný z ľudí, muž bolestí, ktorý poznal utrpenie, pred akým si zakrývajú tvár, opovrhnutý, a preto sme si ho nevážili. Vskutku on niesol naše choroby a našimi bôľmi sa on obťažil, no my sme ho pokladali za zbitého, strestaného Bohom a pokoreného.

On však bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše nepravosti, na ňom je trest pre naše blaho a jeho ranami sme uzdravení." (Iz 53, 2-5)

Trpiaci služobník je podľa ľudských meradiel človek potrestaný Bohom, musí to byť svojvoľník, zločinec a rúhač - inak by predsa nemohol takto dopadnúť. Považovali sme ho za „zbitého, strestaného Bohom a pokoreného“.

Podobnú logiku počujeme v argumentácii Jóbových priateľov a aj v takzvanom „evanjeliu prosperity“, ktoré sa miestami vynára aj v súčasnosti - ak je človek bohabojný, a teda Bohom požehnaný, malo

by sa mu vo všetkom dariť, mal by byť zdravý a úspešný, utrpenie by ho malo obchádzať obľúkom. A ak sa mu nedarí a zakúša nejaké trápenie bez rýchleho šťastného konca, môže si za to zrejme sám - s takýmto zmýšľaním zápasil už svätý Pavol, keď písal Filipanom:

„Lebo mnohí, o ktorých som vám často hovoril a teraz aj s plačom hovorím, žijú ako nepriatelia Kristovho križa. Ich koniec je záhuba, ich bohom je brucho a hanba je slávou tých, čo zmýšľajú pozemsky" (F/p 3,18-19)

Niet divu, že nepochopenie Kristovho križa hrozilo aj v prvých obdobiach kresťanstva - ako v radoch kresťanov, ktorí vzišli zo židovstva, tak aj na strane okolitých kultúr a náboženstiev. Azda aj preto Pavol, keď písal kresťanom do Korintu, hneď v úvode ohnivo obraňoval náuku o križi. Zdôrazňoval, že viera v Ukrižovaného ďaleko presahuje obzory ľudskej logiky a múdrosti:

„Židia žiadajú znamenania a Gréci hľadajú múdrosť, my však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo, ale pre povolaných, tak Židov ako Grékov, Krista - Božiu moc a Božiu múdrosť. Lebo čo je u Boha bláznivé, je múdrejšie ako ľudia, a čo je u Boha slabé, je silnejšie ako ľudia." (1Kor 1,22-25)

Apoštol doslova vyhlasuje: „... zapáčilo sa Bohu spasíť veriacich bláznovstvom ohlasovania" (1 Kor 1,21) A je mu pritom jasné, na čo táto zvesť naráža v rôznych skupinách jeho súčasníkov.

Pre pravoverných Židov bol križ kameňom úrazu: u Mesiáša chceli vidieť mocné činy a zázraky, čakali oslobodenie od Rimanov, žiadneho trpiaceho služobníka. Okrem toho - každá mŕtvola bola nečistá; predstava, že by mali mať Ukrižovaného na očiach ako symbol spásy od Boha, musela byť pre nich úplne absurdná (samozrejme, bez svetla Ducha Svätého: už v Ježišovej dobe mnohí Židia prijali Krista a deje sa to dodnes).

Vzdelaní Gréci zase hľadali u svojich božstiev silu a múdrosť, mali zmysel pre vycizelovanú náuku a estetiku. Ako ich mohla prirodzene osloviť postava Božieho syna, ktorý prežíva slabosť a je znetvorený utrpením? Spomeňme si na to, ako sa vysmievali Pavlovi v Aténach: „Čo to chce tento tlčhuba povedať?" (Sk 17,18) A to sa im všemožne snažil vyjsť v ústrety, keď chcel Pána zástupov zaradiť do ich panteónu (oltár s nápisom *Neznámemu bohu*, porov. Sk 17, 23). Pavol u nich narazil na múr, keď sa zmienil o Ježišovom vzkriesení z mŕtvych. To bola pre nich konečná. Zdvorilo ho vypravdali so slovami: „Vypočujeme ťa o tom inokedy." (Sk 17, 32)

Pre pohanských Rimanov bol križ len mučiacim a popravným nástrojom, ktorým vykonávali trest smrti u otrokov a iných zločincov nízkeho pôvodu, nie u rímskych občanov. Paradoxom dejín je to, že po niekoľkých storočiach sa práve Rím stal centrom kresťanstva a bol ním niekoľko storočí, až do roku 1054, keď došlo k prvému veľkému rozkolu, k rozštiepeniu Cirkvi na východmi a západnú. Legenda hovorí, že Konštantínovo obrátenie súviselo práve s videním Kristovho križa: „V tomto znamení zvíťazíš!" Jeho matku Helenu si zase pripomíname ako tú, ktorej bolo zjavené miesto ostatkov Ježišovho križa v Jeruzaleme. V každom prípade križ nemal v Ježišovej dobe pre Rimanov nijakú pridanú hodnotu.

Toľko teda pohľad zvonka. Možno by bolo dobré uvedomiť si, že čosi z týchto názorov a pohľadov môže zastávať aj ktorýkoľvek náš súčasník, navzdory storočiam kresťanskej tradície, a nevedomky aj mnohí kresťania. Keby bol symbol križa aspoň pre kresťanov čitateľný na prvý pohľad, Pavol by nemusel toľko polemizovať s kresťanskou obcou v Korinte, vo Filipách a inde.

Kateřina Lachmanová „Križ ako strom života“

Na minútku

Zatúlaná svätožiara

Po v kročení do vstupnej haly neba a po gratulácii od svätého Petra prešli adepti svätosti k pultu, kde dostali svätožiaru, ktorá patrí každému svätému.

Svätožiary poukladané na pulte sa automaticky pripevňovali k hlavám svätých. Boli vyrobené na mieru a vytvorené zo svetla a tepla, celé žiarili. Jednému nepozornému anjelikovi sa však podarilo do kôpky drgnúť a svätožiary rozsypať.

Ihneď ich všetky pozbierali. Až na jednu.

Padala dolu z oblaku na oblak, až skončila na zemi. Pustila sa do hľadania nejakého svätca.

Samozrejme, začala vo veľkej katedrále. Medzi turistami a nesústredenými prítomnými však nenašla nikoho, kto by si svätožiaru zaslúžil.

Preletela ponad dlhý rad. Nikto.

Vkradla sa do Veľkej rady Banky Ducha Svätého. Nič. Skúsila to v Banke svätého Pavla a v Banke Santander. Nezahliadla ani len tieň nejakého svätca.

Preletela ponad akési domčeky. V jednej záhradke uvidela starčeka, ktorý plakal nad fotografiou svojej zosnulej manželky. Okolo išiel chlapček, ktorý mieril do školy, a zastavil sa.

Starček sa žaloval: „Už tu nie je. Teraz som sám.“

Chlapček si sadol k starčekovi a oprel si hlavu o jeho plece. Mlčal.

Svätožiara zvolala: „Hurá!“ A pristála na chlapcovej hlave.

„Na to, aby sme boli svätí, nemusíme byť biskupmi, kňazmi alebo rehoľníkmi.“

Bruno Ferrero „Posledný list.“

Zamyslenia

10. KTO JE MOJA MATKA A KTO SÚ MOJI BRATIA? Mk 3, 33

Uvažujem: Túto otázku Pán Ježiš vysloví vo chvíli, keď mu oznamujú, že ho hľadajú jeho matka a jeho bratia. Pre Ježiša je to príležitosť ukázať, že každý, kto plní Božiu vôľu, je mu taký blízky ako matka a bratia.

Mohli by sme sa pýtať: Odpoveď hľadáme a nachádzame v tom, ako plníme Božiu vôľu. Vieme, že celé tajomstvo svojho života a svojho poslania Pán Ježiš vidí v plnení vôle Toho, ktorý ho poslal. Tajomstvo Ježišovho života bolo ustavičným prebývaním s Otcom, dôverným vzťahom s Otcom. Z tohto vzťahu Ježiš žije, ako sám povie: Ako žijem z Otca, tak vy máte žiť zo mňa. Aj v najťažšej a najbolestnejšej chvíli svojho života hľadá a plní Otcovu vôľu: Nie ako ja chcem, ale ako ty.

celé jeho dielo a poslanie je zavŕšené slovami: čiže Naplnil som vôľu svojho Otca.

Ježišova otázka: Kto je moja matka a kto sú moji bratia? je pre nás pozvaním stávať sa ľuďmi, pre ktorých najdôležitejšie bude plniť Božiu vôľu.

Denne sa modlíme a prosíme: Buď vôľa tvoja! Môžeme však pravdivo povedať, že nám na ničom tak nezáleží ako na tom, aby sme poznali a plnili všetko, čo chce Boh? Radíme sa s ním, počúvame ho, je to našou skutočnou túžbou?

Hľa, prichádzam, Pane, chcem plniť tvoju vôľu. Kto je moja matka a kto sú moji bratia? - *sám Ježiš nás pozýva, aby sme mu boli tak blízko.*

Blížkosť k Ježišovi nie je daná rodinnými, príbuzenskými vzťahmi, ale našim vzťahom k nebeskému Otcovi, našou ochotou počúvať, čo nám hovorí Boh, a našou ochotou plniť a zachovávať to, čo nám povie.

K tejto blízkosti nás vychováva aj Ježišova matka, keď nás nabáda: *Urobte všetko, čo vám Ježiš povie.* Aby sme mohli robiť to, čo nám Ježiš povie, potrebujeme ho počúvať.

Aké dôležité je v našom živote nachádzať si pravidelne čas, v ktorom chceme počúvať, čo nám povie Ježiš.

Ježišova otázka: *Kto je moja matka a kto sú moji bratia?* je potvrdením toho, že od nás závisí, či chceme byť Ježišovými, či mu chceme patriť.

Byť v tomto zmysle Ježišovou matkou a Ježišovými bratmi nie je privilegium niektorých vyvolených ľudí, je to možnosť a šanca pre každého, kto chce byť Ježišovi naozaj blízky a rozhodne sa vykročiť na cestu počúvania a zachovávaného jeho slova.

Na cintoríne som stretol starenku pri hrobe svojho syna. Vavela: *Smrť je spravodlivá, tu sme si všetci rovni.* Akoby chcela uľaviť svojej bolesti a žiaľu zo smrti svojho dieťaťa. Evanjelium nám však ponúka a dosvedčuje inú spravodlivosť a rovnosť - všetci máme príležitosť byť Božími. Všetci sa môžeme stať Ježišovými matkami, bratmi, sestrami a dovŕšiť svoj život v tajomstve nového neba a novej zeme.

Rovnosť a spravodlivosť nie je v tom, že všetci zomrieme, ale že všetci môžeme žiť večným životom lásky.

Dobre v sebe preskúmame, ako je to s nami.

Ježiš svojou otázkou: *Kto je moja matka a kto sú moji bratia?* vyjadruje, že stojí o každého jedného z nás, na každého z nás hľadá, každému sa chce darovať. Nemôže to však urobiť bez nás.

Ako píše svätý Augustín: *Boh nás stvoril a vykúpil bez nás, ale nespasí nás bez nás.*

Máme svoju zodpovednosť za to, či budeme alebo nebudeme blízki Ježišovi.

Spytujem sa: Uvedomujem si, akú perspektívu života mi ponúka Pán Ježiš?

Mám túžbu a odhodlanie prijať ponuku byť jeho matkou, bratom či sestrou? Kde sa nachádzam teraz vo svojom živote? Som Ježišovi blízko len svojím chcením, slovom, alebo aj svojím skutkom, životom, počúvaním a nasledovaním jeho slova?

Modlím sa: Dobrý Ježišu, tak veľmi ti záleží, aby som ti bol rovnako blízko ako tvoja matka. Preto mi ukazuješ cestu, ktorá vedie k tomu - počúvať a zachovávať tvoje slová.

A pretože tvoje slová sú duch a život, tvoje slová sú láskou, ktorá je bez pretváry, ktorá sa raduje s radujúcimi a plače s plačúcimi, obdaruj ma svojím Duchom života a lásky a nauč ma žiť tvojim slovom a stávať sa ti blízky.

Na príhovor tvojej Matky ťa prosím, nauč ma vždy hovoriť spolu s ňou: Nech sa mi stane podľa tvojho slova.

Zapišem si: Mojou konkrétnou odpoveďou na Ježišovu otázku bude...

Jozef Šuppa „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku